

EŞSİZ JEEVES
P. G. Wodehouse

The Inimitable Jeeves
Copyright by The Trustees of the Wodehouse Estate

İngilizceden Çeviren: Işıl Özbek Arslan
Yayıma Hazırlayan: Mahir Koçak
Editör ve Kapak: Naz Yıldız

Sertifika No: 43569
Baskı ve Cilt: İşkur Matbaa
Ağaç İşleri Sanayi Sitesi 1370 Cadde No: 5 İvedik OSB. / Ankara (0312) 394 52 62
ISBN: 978-625-99261-9-3
Sertifika No: 52314
Birinci Basım: Şubat 2025

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yedi Kültür Sanat ve Yayıncılık Faaliyetleri A.Ş.
Birlik Mah. 448.Cad. 455.Sok. No:18 Çankaya/Ankara
Tel: (312) 496 27 10 Faks: (312) 496 27 19
www.yediyayinlari.com info@yediyayinlari.com

Sir Pelham Grenville Wodehouse (15 Ekim 1881-14 Şubat 1975): 20. yüzyılın en fazla okunan mizahi yazarlarından biri olan Wodehouse, 70 yılı aşan kariyerine 90'dan fazla kitap sığdırmıştır. Eğitimini Londra'da, Dulwich College'da tamamlayan yazar kısa süreliğine bir bankada çalıştıktan sonra mizah yazarı olarak London Globe gazetesinde çalışmıştır. 1909'dan sonra Fransa ve ABD'de yaşayan Wodehouse, Almanların Fransa'yı işgalinde yakalanmış ve savaş süresince Berlin'de kalmıştır. Savaş sonrasında ABD'ye yerleşmiş, 1955'te ABD vatandaşlığına geçmiştir. Birçok kısa öykünün ve kitabın yanı sıra oyun ve müzikal içeriklerine de katkıda bulunan Wodehouse'un şüphesiz en meşhur karakterleri Bertie Wooster ve uşağı Jeeves'dir.

Işıl Özbek Arslan: 1982 yılında İzmir'de doğdu. 2000 yılında Suphi Koyuncuoğlu Lisesi'ni, 2005 yılında Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı bölümünü bitirdi. Bilkent Üniversitesi ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalıştı. On beş yıldır İngilizce'den dilimize kitap çevirileri yapıyor.

P. G. WODEHOUSE

EŞSİZ JEEVES

Çeviren: Işıl Özbek Arslan

İÇİNDEKİLER

1	Jeeves Beyinciği Çalıştırıyor	9
2	Düğün Çanları Bingo için Çalmıyor	19
3	Agatha Hala Fikrini Beyan Ediyor	27
4	İnci Gibi Gözyaşları	34
5	Wooster Gururu İnciniyor	45
6	Kahramanın Ödülü	53
7	Claude ile Eustace'ı Takdimimdir	59
8	Sör Roderick Yemeğe Geliyor	65
9	Tavsiye Mektubu	74
10	Asansör Görevlisinin Şaşırtıcı Şıklığı	84
11	Yoldaş Bingo	95
12	Bingo'nun Goodwood Fiyaskosu	106
13	Büyük Vaaz Müsabakası	114
14	Temiz Bahisler	132
15	Büyük şehir Dokunuşu	150
16	Claude ve Eustace'ın Gecikmiş Yolculukları	171
17	Bingo ve Küçük Hanım	190
18	Her Şey Yolunda	199

1 JEEVES BEYİNCİĞİ ÇALIŞTIRIYOR

“Günaydın, Jeeves,” dedim.

“Günaydın, efendim,” dedi Jeeves.

Her zamanki gibi çay fincanımı nazikçe yatağımdaki masanın üstüne bıraktı ve ben de ferahlatıcı bir yudum aldım. Tam kıvamındaydı, her zamanki gibi. Aşırı sıcak ya da şekerli değildi; ne çok açıktı ne de çok koyu, süt miktarı tam olması gerektiği kadardı ve altlığa tek bir damla dahi dökülmemişti. Olağanüstü bir insan şu Jeeves. Her alanda müthiş becerikli. Daha önce de söyledim, bundan böyle de söylemeye devam edeceğim. Size küçük bir örnek vereyim bu konuda. Ondan önceki uşaklarımın hepsi sabahları odama büyük bir gürültüyle dalıp, huzur dolu uykumu mahvedip atarlardı; ama Jeeves zihnimi okuyormuşçasına ne zaman uyandığımı anlıyor. Her seferinde gözlerimi açtıktan tam iki dakika sonra çay fincanımla birlikte usulca içeri süzülüyor. İnsanın nasıl bir gün geçireceğini böyle şeyler belirliyor.

“Bugün hava nasıl, Jeeves?”

“Fevkalade yumuşak, efendim.”

“Gazetelerde önemli bir haber var mı?”

“Balkanlar’da ufak bir çatışma yaşanma ihtimali varmış, efendim. Onun dışında kayda değer bir şey yok.”

“Jeeves, dün gece kulüpte tanıştığım bir adam bugün öğleden sonra ikideki yarışlarda varımı yoğumu Korsan’a yatırmamı tavsiye etti. Sen ne dersin?”

“Ben aynı fikirde değilim, efendim. O ekip pek umut vaatmiyor.”

Bu kadarı benim için yeterliydi. Jeeves işini bilir. Nasıl yapıyor bilmiyorum ama bir şekilde tahminleri hep doğru çıkıyor. Bir keresinde söylediklerini müstehzi bir gülümsemeyle dinle-

yip, kendi bildiğimi okumuş ve tavsiyesine uymayarak başka bir ata yatırdığım bütün parayı kaybetmişim. Ama o hataya bir daha düşmem söz konusu dahi olamaz.

“Bu arada,” dedim, “sipariş ettiğim leylak rengi gömlekler geldi mi?”

“Evet, efendim. Geri gönderdim onları.”

“Geri mi gönderdin?”

“Evet, efendim. Size yakışmazlardı.”

Açıkçası ben o gömlekleri çok beğenmişim; ama uzman görüşünün karşısında boynum kıldan incedi. Zayıflık mı gösteriyordum? Bilmiyorum. Şüphesiz birçok insan uşaklarının pantolon ütölemekle yetinmelerini, evin idaresini ele geçirmeye çalışmamalarını tercih eder; ama Jeeves diğerlerine benzemez, o bambaşkadır. Daha yanımda çalışmaya başladığı ilk günden itibaren onu bir çeşit akıl hocası, filozof ve dost olarak görmeye başladım.

“Birkaç dakika önce Bay Little aradı, efendim. Henüz uyanmadığınızı söyledim kendisine.”

“Mesaj bıraktı mı?”

“Hayır, efendim. Sizinle konuşması icap eden önemli bir mesele olduğundan söz etti, ama ayrıntıya girmedii.”

“Aa, peki, zaten kulüpte muhakkak karşılaşırsız bugün.”

“Kuşkusuz, efendim.”

Benimle konuşacağı konuyu bir an önce öğrenmek için yanıp tutuşmuyordum doğrusu. Bingo Little okuldan arkadaşımı ve hâlâ sık sık görüşürdük. Geçenlerde küpünü doldurmuş hâlde sektörden emekli olan Mortimer Little’in yeğeniydi. (Little Romatizma Merhemi’ni duymuşsunuzdur belki —Bacakları Gevşetir ve Açar.) Bingo amcasından her ay aldığı yüklü miktarda harçlıkla bütün gün Londra’da fink atar, genel olarak oldukça rahat ve kaygısız bir hayat sürer. Dolayısıyla önemli olarak nitelendirdiği hiçbir şeyin hayat memmat meselesi olduğuna ihtimal vermiyordum.

Muhtemelen yeni bir sigara markası keşfetti ve bana da denetmek istiyor ya da ona benzer bir şey, diye düşünüp huzur içinde kahvaltı ettim.

Kahvaltıdan sonra bir sigara yaktım ve havaya bakmak için

açık pencerenin önüne gittim. Apaydınlık, harika bir gündü.

“Jeeves,” dedim.

“Efendim?” dedi Jeeves. Sofrayı toplamakla meşguldü ama genç efendisinin sesini duyunca işini bırakıp hürmetkâr bir tavırla yanıma geldi.

“Hava konusunda haklıymışsın. Nefis bir sabah sahiden.”

“Kesinlikle, efendim.”

“İlkbahar vesaire.”

“Evet, efendim.”

“İlkbahar gelince insanın gözü gönlü açılıyor, Jeeves.”

“Ben de öyle biliyorum, efendim.”

“Peki o zaman! Bana bambu bastonumu, en sarı ayakkabılarımı ve canım yeşil fötr şapkamı getir. Parka gidip pastoral adımlarla dans edeceğim.”

Nisan sonu mayıs başı civarında, pamuk şekerden yapılmışa benzeyen beyaz bulutlarla kaplı mavi gökyüzüne bakarken, hele de batıdan hafif bir meltem esiyorsa, insanın içinde uyanıveren o hisse aşına mısınız acaba? Coşku dolu bir his. Romantik de denebilir. Zampara bir adam sayılmam ama o sabah keşke çekici bir kızla karşılaşsam da onu saldırganlardan kurtarmamı filan istese diye geçirdim içimden. O yüzden de yolda kızıl, at nalı desenli, saten kravatıyla berbat görünen Bingo Little’a rastlayınca biraz moralim bozuldu.

“Merhaba Bertie,” dedi Bingo.

“Ah Tanrım!” diye hıçkırdım. “Bu kravat! Beyefendilerin boyunbağı! Neden? Ne adına?”

“Ah, kravat mı?” Yüzü kızardı. “Ben...şey...bana hediye geldi o.”

Çok utanmış gibiydi, o yüzden konuyu uzatmadım. Biraz yürüdüktan sonra Serpentine’de¹ iki sandalye bulup oturduk.

“Jeeves benimle bir şey konuşmak istediğini söyledi,” dedim.

“Ha?” dedi Bingo irkilerek. “Ah evet, evet. Evet.”

Neler yaşadığını dile getirmesini bekledim ama anlatmaya pek de gönlü yok gibiydi. Konuşmamız ilerlemiyordu. Gözlerini tam karşısındaki bir noktaya dikmiş, öylece duruyordu.

1. Hyde Park’ın içinde bulunan yapay bir göl. (ç.n.)

“Şey diyecektim, Bertie,” dedi bir saat on beş dakikalık bir sessizliğin ardından.

“Evet!”

“Mabel güzel bir isim mi sence?”

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Hayır.”

“Sence de çok ahenkli bir isim değil mi, ağaçların arasında salınan rüzgârın sesi gibi gelmiyor mu kulağa?”

“Hayır.”

Bir anlığına yüzü düştü, sonra yeniden neşelendi.

“Senin beğenmemen normal. Kendimi bildim bileli ruhsuz, mankafalı solucanın tekisin.”

“Ha şunu bileydin. Kim bu kız? Dökül bakalım.”

Bingo’nun gene aynı şeyi yaşadığını anlamıştım. Onunla tanıştığımdan beri –okuldan arkadaşımı– durmadan âşık olur, özellikle baharı hiç boş geçmezdi. Okuldayken en güzel aktris resimleri koleksiyonu ondaydı, Oxford yıllarımızda romantik kişiliği dillere destan olmuştu.

12

“Gelip öğle yemeğinde tanışabilirsin onunla istersen,” dedi saatine bakarak.

“Güzel bir teklif,” dedim. “Nerede buluşacaksınız? Ritz’de mi?”

“Ritz’in oralarda.”

Coğrafi olarak isabetli bir cümleydi. Ritz’in elli metre doğusunda, Londra’nın her tarafına yayılmış olan şu iğrenç pastanelerden biri vardı ve inanır mısınız, Bingo adeta yuvasına dönen bir tavşan misali dalıverdi içeri; ağzımı açıp da tek kelime etmeye fırsat kalmadan bizden önceki müşterinin kahve artığının henüz kaldırılmadığı bir masaya atılıverdik.

İşin nasıl buraya geldiğini tam olarak anlayamadığımı belirtmeden geçemeyeceğim. Bingo para içinde yüzme de her zaman kenarda belli miktarda parası olurdu. Amcasından aldığı para bir yana, borcu harcı da yoktu. O zaman neden kıza bu ipe sapa gelmez yerde yemek yediriyordu? Züğürtlüğünden olmadığı kesindi.

Tam o sırada garson kız geldi. Epey güzel bir kızdı.

Tam bir kızı böyle bir yere getirmek yetmiyormuş gibi bir o daha gelmeden yemeklere gömülmenin artık eşeğin kulağına su kaçırmak olduğunu düşünerek “Beklemeyecek miyiz?” diye soracak olmuştum ki Bingo’nun yüzünü gördüm ve sustum.

Baygın baygın bakıyordu. Yüzü al al olmuştu. Ruhun uyanışı tablosunun pembeye boyanmış hâli gibi görünüyordu.

“Selam Mabel!” dedi yutkunarak.

“Selam!” dedi kız.

“Mabel,” dedi Bingo, “bu Bertie Wooster, bir arkadaşım.”

“Memnun oldum,” dedi kız. “Güzel bir sabah.”

“Güzel, evet,” dedim.

“Kravatı taktım,” dedi Bingo.

“Çok yakışmış,” dedi kız.

Şahsen biri böyle bir kravatın bana yakıştığını söylese, ayağa fırladığım gibi yaşına ya da cinsiyetine bakmadan bir tane geçirdim kafasına; ama zavallı Bingo zevkten dört köşe oldu ve tüyler ürpertici bir sırıtış belirdi yüzünde.

“Evet, bugün ne alacaksın?” diye sordu kız; biraz da işimize bakalım havasıyla.

Bingo büyük bir ciddiyetle menüyü inceledi.

“Ben bir fincan kakao, soğuk etli ve jambonlu börek, bir dilim meyveli pasta ve bir makaron alayım. Sen de aynılarından mı istersin, Bertie?”

Yüzümde tiksinti dolu bir ifadeyle süzdüm onu. Beni yıllardır tanıyan bu adamın böyle şeyleri ağzıma koyabileceğimi düşünmesi çok zoruma gitmişti.

“Ya da sıcak biftekli börekle yanında bir bardak limonlu soda ya ne dersin?” dedi Bingo.

Aşkın insanı düştürdüğü hâllere tanık olmak korkunç bir şey. Karşımda umursamazca makaronlardan ve limonlu sodalardan söz eden bu adamın, geçmişteki mutlu günlerimizde, Claridge’in² şef garsonuna *sole frite au gourmet aux champignons*’u³ nasıl pişirmeleri gerektiğiyle ilgili nutuk çekmiş, tam istediği gibi olmazsa tabağı aldığı gibi yere çalacağını söylemişliği vardı.

2. Londra’da bulunan, dönemin en ünlü otellerinden biri. (ç.n.)

3. (Fr.) Gurme usulü mantar soslu dil balığı kızartması. (ç.n.)

Korkunçtu sahiden! Korkunç!

Menüdeki Borgia ailesinin şeytani üyeleri⁴ tarafından bir sebeple kin güttükleri kişiler için özel olarak hazırladıkları şeylere benzemeyen tek seçenek olarak gözüme çarpan tost ekmeği, tereyağı ve küçük bir fincan kahve siparişi verdim ve Mabel anında sekerek yanımdan uzaklaştı.

“Ee?” dedi Bingo mest olmuş bir hâlde.

Soruş tarzından insanları zehirlemek suretiyle etkisiz hâle getiren kadınla ilgili fikrimi öğrenmek istediğini anladım.

“Pek tatlı,” dedim.

Pek tatmin olmamış gibiydi.

“Hayatında gördüğün en muhteşem kız değil mi?” dedi arzu ve özlem dolu bir sesle.

“Ah, kesinlikle!” dedim, salak herifin gönlü olsun diye. “Nerede tanıştınız?”

“Camberwell’de, bir bağış gecesinde.”

“Senin Camberwell’deki bağış gecesinde ne işin vardı acaba?”

“Adamın Jeeves ona iki bilet alıp alamayacağını sormuştu. Bir hayır kurumu yararına düzenlenen bir geceydi.”

“Jeeves mi? Onun öyle yerlere gittiğini bilmiyordum.”

“Yani, sonuçta onun da arada bir kafasını dağıtıp, rahatlamaya ihtiyacı var. Her neyse, işte o da oradaydı, pistte adeta fırtınalar estiriyordu. Ben aslında gitmeyecektim ama sonra bir uğrayıp bakmaya karar verdim. İyi ki de yapmışım, yoksa neler kaçıracaktım, Bertie!”

“Ne kaçıracaktın?” diye sordum, beynim hafiften sulanmaya başlamıştı.

“Mabel’i tabii, mankafa. Oraya gitmemiş olsam onunla tanışamayacaktım.”

“Hi, ha!”

Tam bu noktada Bingo boşluğa dalıp gitti, böreği ve makaronlarına gömülene kadar da çıkamadı oradan.

4. Rönesans döneminin önde gelen ailelerinden olan ve iki papa çıkaran Borgia ailesi, güç kazanmak için başvurdukları yolsuzluk, cinayet, hırsızlık, tecavüz ve zehirleme iddialarıyla çokça gündeme gelmiştir. (ç.n.)

“Bertie,” dedi. “Tavsiyene ihtiyacım var.”

“Dökül bakalım.”

“Aslında pek tavsiye denemez, zira senin gibi su katılmamış bir dangalağın vereceği öğütten kimseye hayır gelmez sonuçta, öyle değil mi? Alınmıyorsun umarım.”

“Hayır, hayır. Anlıyorum seni.”

“Senden ricam; bu olanları Jeeves’e anlatıp, ondan bana yol göstermesini rica etmen. Hep onun bir sürü arkadaşını nasıl güç durumlardan kurtardığını anlatıp durursun ya. Senden dinlemediğim kadarıyla sizin evin beyni o.”

“Beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadı.”

“O zaman benim durumumu da anlat ona.”

“Hangi durumunu?”

“Sıkıntımı.”

“Hangi sıkıntını?”

“Yahu amcamı tabii alık herif! Amcam bu olup bitenlere nasıl bir tepki verecek sanıyorsun? Pat diye söylersem şöminesinin önüne serili kilimin üstüne düşüp bayılır.”

“Şu duygusal tiplerden desene.”

“Bir şekilde onu hazırlamamız gerekiyor. Ama nasıl?”

“Ah!”

“Çok yardımcı oldu bu ‘ah’ gerçekten! Ben maddi olarak ihtiyara muhtacım. Harçlığımı kesecek olursa yandığımın resmidir. Sen her şeyi Jeeves’e anlat bakalım, belki bir şekilde bir mutlu son çıkarmayı başarır bu hikâyeden. Geleceğimin onun ellerinde olduğunu söyle; eğer düğün çanları çalmaya başlarsa dünyaları bağışlamaya hazırım ona. En iyisi on pound diyelim biz. Jeeves on pound için elini taşın altına koyar, değil mi?”

“Şüphesiz,” dedim.

Bingo’nun bütün özel hayatını Jeeves’in önüne döküp, yardımını istemesine hiç şaşırma-mıştım. Ben de böyle dara düşmüş olsaydım, aklıma gelecek ilk çare ona danışmak olurdu. Sık sık gözlemleme fırsatı bulduğum üzere, Jeeves kafası parlak fikirlerle dolu, dâhi bir kuş. Zavallı Bingo’nun derdine derman olabilecek tek kişi oydu.

O akşam yemekten sonra konuyu açtım.

“Jeeves.”

“Efendim.”

“Şu anda işin var mı?”

“Hayır, efendim.”

“Yani yapmayı planladığın bir şey yok değil mi?”

“Hayır, efendim. Genelde bu saatlerde kendimi geliştirebileceğim bir kitap okurum; ama bana ihtiyacınız varsa bunu erteleyebilirim, hatta bugünlük yapmasam da olur.”

“Aslında senin tavsiyene ihtiyacım var. Bay Little’la ilgili bir mesele.”

“Genç Bay Little’la mı yoksa Pounceby Gardens’ta yaşayan amcası Bay Little’la mı ilgili, efendim?”

Jeeves her şeye hâkimdi. Olağanüstü bir şeydi bu. Bingo çok eski bir dostum olmasına rağmen amcasının yaşadığı yerle ilgili herhangi bir şey duyduğumu hiç hatırlamıyordum.

“Adamın Pounceby Gardens’ta yaşadığını nereden biliyorsun?” dedim.

“Bay Little’ın aşçısıyla özel bir yakınlığımız var, efendim. Karşılıklı söze dökülmüş bir yakınlık.”

Şaşkınlıktan apışıp kaldığımı söylemeden geçemeyeceğim. Nedense Jeeves’in bu taraklarda bezi olabileceği hiç geçmemişti aklımdan.

“Nişanlı mısınız yani?”

“Öyle de ifade edilebilir, efendim.”

“Vay vay, şu işe bak sen.”

“Kendisi harika bir aşçıdır, efendim,” dedi Jeeves, kendini açıklama yapmak zorunda hissediyormuş gibi. “Siz Bay Little’la ilgili ne soracaktınız?”

Her şeyi bütün ayrıntılarıyla anlattım.

“Durum bu şekilde, Jeeves,” dedim. “Azıcık gayret edip, zavallı Bingo’ya bir çare bulmamız lazım. Bay Little’dan söz etse-ne bana biraz. Nasıl bir adam?”

“Değişik bir karakter, efendim. Emekli olduktan sonra adeta inzivaya çekilip kendini yemeye içmeye verdi.”

“Pisboğaz domuzun biri diyorsun yani.”

“Ben kendisini o sıfatlarla tanımlamazdım, efendim. Daha çok gurme olarak tabir ediliyor onun gibi şahıslar. Yediklerine çok özen gösteriyor ve o yüzden de Bayan Watson’ın hizmetle-

rine oldukça fazla değer veriyor.”

“Aşçısı mı?”

“Evet, efendim.”

“O zaman Bingo’nun ona bir akşam yemekten sonra açılması en iyi seçenek gibi gözüküyor. Karnı doymuş, keyfi yerindeyken filan yani.”

“Sorun şu ki, efendim, Bay Little şu anda gut krizi nedeniyle diyet yapıyor.”

“İşler karışmaya başlıyor galiba.”

“Hayır, efendim. Tam tersine amca Little’ın hastalığını genç Bay Little için bir avantaja dönüştürebiliriz. Geçen gün Bay Little’in uşağıyla konuşurken bana son zamanlarda her akşam kendisine kitap okumanın, başlıca görevlerinden biri hâline geldiğini söyledi. Sizin yerinizde olsaydım, efendim, Bay Little’i amcasına kitap okumaya gönderirdim.”

“Yeğeni olarak ona ne kadar düşkün olduğunu göstermesi için mi? İhtiyar adam da onun bu iyiliğinden etkilenecek filan gibi bir şey mi?”

“Kısmen öyle, efendim. Ama ben olsam daha çok Bay Little’in seçeceği kitaplara bel bağlamayı tercih ederdim.”

“O iş olmaz. Bingo iyidir, hoştur ama edebiyat bilgisi *Spor Gündemi*’nden öteye geçmez.”

“Bu güçlüğün üstesinden gelebiliriz, efendim. Bay Little’in okuyacağı kitapları bizzat ben seçebilirim. Fikrimi biraz daha açmama müsaade eder misiniz?”

“Pek anladığımı söyleyemeyeceğim.”

“Size önerdiğim yönetime reklamcılık dilinde ‘Dolaysız Telkin’ deniyor sanırım, efendim; bir fikri sürekli tekrar etmek suretiyle zihne yerleştirmeyi amaçladığından olsa gerek. Bu sistemle ilgili daha önce herhangi bir deneyiminiz olmuş muydu?”

“Şöyle bir şey mi kastediyorsun acaba: Sana durmadan bir sabunun çok iyi olduğunu söylüyorlar, bir süre sonra bundan etkilenerek, paraya kıyıp bir kalıp alıyorsun.”

“Aynen öyle, efendim. Dünya savaşında da bütün kayda değer propagandaların temelinde bu yöntem yatıyordu, efendim. Aynı şeyi neden söz konusu şahsın sınıf ayrımıyla ilgili görüşlerini değiştirmek için kullanmayı denemeyelim ki? Bay Little,

her akşam amcasına alt sınıftan bir kızla evlenmeyi hem makul hem de takdire şayan bir şey olarak gösteren hikâyeler okuyarak, amcasını bir kafede garsonluk yapan bir kızla evlenmek istediği haberine hazırlayabileceğini düşünüyorum.”

“Öyle kitaplar var mı piyasada? Gazetelerde yalnızca birbirlerine hiçbir şekilde katlanamayan, hayatları kararmış evli çiftlerin hikâyeleri tanıtılıyor.”

“Evet, efendim, böyle birçok kitap var; eleştirmenlerce görmezden gelinseler de epey okunuyorlar aslında. Rosie M. Bank’ın *Her Şey Aşk İçin* romanına hiç denk gelmediniz mi?”

“Hayır.”

“Ya da aynı yazarın *Kızıl, Kıpkızıl Bir Yaz Gülü* kitabına?”

“Hayır.”

“Rosie M. Banks’ın bütün külliyatına sahip olan bir halam var, efendim. Bay Little’ın ihtiyaç duyacağı kadarını kendisinden rahatlıkla ödünç alabilirim. Gayet hafif, ilgi çekici hikâyeler.”

“Denemeye değer doğrusu.”

“Ben de bu planı hayata geçirmekten yanayım, efendim.”

“Tamam o zaman. Yarın bir koşu halana git de en güzellerinden birkaç kitap seç bakalım. Denemedik demeyiz.”

“Aynen öyle, efendim.”